

Опит за допълването на общия пазар със съвместна икономическа и валутна политика е предприет от конференцията на най-високо равнище в Хага и с две решения на Съвета от март 1971 г. и от март 1972 г. с цел да се реализира икономически и валутен съюз (ИВС) до 1980 г. При това се има предвид осъществяването на залегналата в Римските договори свобода на преселването и въвеждането на структура на твърди обменни курсове с неограничена валутна конвертируемост. В допълнение основни икономико-политически и валутнополитически правомощия трябва да бъдат прехвърлени от страните членки на ЕО към органи на Общността. Осъществяването на тази концепция трябва да се извърши на няколко етапа. В плана "Вернер" от октомври 1970 г., наречен на името на тогавашния министърпредседател и финансов министър на Люксембург, тези стъпки към ИВС бяха прецизирани. Но принципните различия в областта на икономическата и интеграционна политика и кризисното развитие в държавите членки възпрепятстват координирането на икономическата и валутната политика и набеязаната съвместна система на твърди курсове.

Осъществяваната от средата на 70-те години в страните от ЕО борба с инфлацията по-късно предизвиква уеднаквяване на икономическите и валутните политики. Това бе от полза за една германс-ко-френска инициатива на Хелмут Шмидт и Жиска д'Естен, която има за цел създаването на Европейска валутна система (ЕВС). Нейното ядро е концепцията за общ механизъм на обменните курсове. На 13 март 1979 г. ЕВС влиза в сила със задна дата от 1 януари 1979 г. Обменните курсове е трябвало да бъдат стабилизирани; същевременно се цели и намаляване на процента на инфлацията.